

Franz Kafka

A törvény kapujában

A törvény kapuja előtt áll egy őr. Ehhez az őrhöz odamegy egy vidékről jött ember, és engedélyt kér, hogy beléphessen a kapun. Az őr azonban azt mondja neki, hogy most nem engedélyezheti a belépést. Az ember töpreng, majd megkérdezi, hogy tehát akkor később léphet majd be? - Meglehet - mondja az őr -, most azonban nem. - Minthogy azonban a törvény kapuja, mint mindig, nyitva áll, és az őr arrébb megy, az ember előrehajol, hogy beleshessen a kapun. Amikor az őr ezt észreveszi, nevet, és így szól: - Ha ennyire csábít, hát kísérel meg, és menj be tilalmam ellenére. De jegyezd meg: hatalmas vagyok. Pedig a legutolsó vagyok az őrök sorában. Teremről teremre őrök állnak, egyik hatalmasabb, mint a másik. Már a harmadik látványát én magam sem bírom elviselni. - Ilyen nehézségekre nem gondolt a vidékről jött ember, hiszen a törvénynek mindig, mindenki számára elérhetőnek kell lennie, gondolja, de ahogy most a bundás őrt jobban szemügyre veszi, nagy, hegyes orrát, keskeny, fekete, tatár szakállát, úgy határoz, hogy inkább várakozik, amíg meg nem kapja a belépésre az engedélyt. Az őr ad neki egy zsámolyt, és megengedi, hogy oldalt, a kapu közelében leülhessen. Ott ül napokig, évekig. Többször is megpróbál bejutni, és zaklatja az őrt kérdéseivel. Az őr gyakran veti alá kisebb kihallgatásnak, kérdezteti a szülőföldjéről és sok minden másról, de ezek közömbös kérdések, amilyeneket a nagyurak tesznek fel, és végül mindig azt mondja neki, hogy még nem engedheti be.

Az ember, aki jól becsomagolt az útra, mindent felhasznál, legyen az bármennyire értékes is, hogy megvesztegesse az őrt. Az úgyszólván mindent elfogad tőle, de közben így beszél: - Csak azért fogadom el, hogy ne hidd, bármit is elmulasztottál. - Az ember hosszú éveken át szinte szakadatlanul csak az őrt figyeli. Megfeledkezik a többi őrről, és úgy véli, bebocsáttatásának egyetlen akadálya ez az első. Átkozza a szerencsétlen véletlent, az első esztendőiben gátlástalanul, hangosan, később, ahogy öregszik, már csak úgy magában dörögve. Gyermeteggé válik, és mivel az őt évekig tartó tanulmányozása közben annak prémgallérjában még a bolhákat is felfedezte, még a bolhákat is megkéri, segítsenek neki, és térítsék jobb belátásra az őrt. Végezetül látása meggyengül, nem tudja, valóban sötétedik-e körülötte, vagy csak a szeme csalja meg. Most ugyan észrevesz a sötétségben valami fényt, mely kiolthatatlanul árad a törvény kapujából. Már nem él soká. Halála előtt az egész itt töltött idő minden tapasztalata azzá az egyetlen kérdéssé sűrűsödik össze a fejében, amelyet eddig még nem tett fel az őrnek. Magához inti őt, mert merevülő teste már nem tud felemelkedni. Az őrnek mélyen le kell hozzá hajolnia, mert a kettejük magasságának különbsége ugyancsak az ember rovására változott meg. - Most még mit akarsz megtudni? - kérdi az őrt. - Telhetetlen vagy.

- De hát mindenki a törvény felé igyekszik - mondja az ember -, hogyan lehetséges, hogy ennyi év alatt rajtam kívül senki sem kért bebocsáttatást? - Az őrt látja, hogy az ember már a végét járja, s hogy hallását elmúlóban még utolérje, ráordít: - Itt rajtad kívül senki be nem léphetett volna. Ezt a bejáratot csak a te számodra jelölték ki. Most megyek és bezárom.

Gáli József fordítása